

ת"פ 10707/07/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10707-07-22 מדינת ישראל נ' פלוני
(עצור/אסיר בפיקוח)

לפני כבוד השופטת ענת יהב

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אבישג לוי ברקוביץ

נגד

פלוני

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד צאלה ישמח ועו"ד רונה

גזר דין

כללי

הנאשם, יליד 1975, הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וזוכה מעבירת הגניבה אשר יוחסה לו בכתב האישום. העובדות שהוכחו הן: שבמועד האירוע מושא כתב האישום, הנאשם והגב' ג"א (להלן: "המתלוננת") היו בני זוג שנשואים כ-25 שנים ולהם ארבעה ילדים משותפים. כאשר ביום 29.6.22 בשעה שאינה ידועה, במהלך שעות הבוקר, עת שהו הנאשם ובנו תאופיק בן ה-18 בדירה, נטל הנאשם לידיו סכין והחל להלך בדירה כשהוא אוחז בסכין והחל לסגור את חלונות הדירה. באותן הנסיבות, פצע הנאשם את עצמו באמצעות הסכין בכך שגרם לחתך באצבעו וכתוצאה מכך נגרם לנאשם דימום.

באותו היום, בשעה 20:20 לערך, עת שהתה המתלוננת בחדרן של בנותיה בדירה (להלן: "**החדר**"), נכנס הנאשם לחדר, החל לחטט בארון בגדים, אז הבחין הנאשם במכשיר הטלפון הנייד (להלן: "**הטלפון הנייד**") של המתלוננת מונח על המיטה. שאל את המתלוננת אם הטלפון שייך לה. משהשיבה בחיוב, נטל הנאשם את הטלפון. בהמשך, קרא לעברה: "**לכי לאמא שלך, תצאי מהבית**" והחל לצאת לכוון דלת היציאה, תוך שבנותיהם, זינב ותסנים החלו ללכת בעקבות הנאשם. בהמשך לאמור, איים הנאשם על בנותיו בכך שאמר לבנות שיעופו מהבית ויגידו לאמא: "**שתיזהר אם תהיה בבית כשישוב**". אז, שלף הנאשם את כרטיס הסיים מהטלפון הנייד, השליכו על הרצפה ויצא מהדירה כשהטלפון הנייד בידו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שלטעמה נפגעו ברף בינוני, על הנסיבות שבהן הנאשם ביצע את עבירת

האיומים כאשר מדובר במשפחתו שלו בתוכה האם ובנותיה, והפחד התאומי שאפף את האירוע. עוד הפנתה לעוצמת האלימות שלטעמה ניתן להבין מהתנהלותו כאשר ביקשה לקבוע שמתחם העונש ההולם הוא בין מאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות לבין 12 חודשים (המאשימה הפנתה לפסיקה אליה אתייחס בהמשך). לעניין הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה מצאה להדגיש כי לטעמה יש חומרה בעברו הפלילי (עי/1), אמנם לא מדובר בהרשעה אך אירוע בגין פציעה הסתיים בהפסקת הליכים. לעניין התנהלותו בתיק ציינה כי לא נטל אחריות, ניהל הוכחות, לא הופנה לקבלת תסקיר שירות מבחן ולא עבר תהליך שיקומי, מכל אלה מבקשת למקם אותו בשליש העליון של המתחם לו עתרה, זאת לצד ענישה נלווית.

ב"כ הנאשם ציינה כי יש להפנות בעניין אופיו הטוב של הנאשם לדברים שאומרות בנותיו ואשתו, שהוא אדם טוב כאשר המחלה איננה תוקפת אותו, שהוא מתנהג באופן אוהב את בנותיו ושאיננו מסוכן אלא רק כאשר השפעת המחלה ניכרת עליו (עמוד 10 שורה 29, עמוד 12 שורה 23, עמוד 13 שורה 32, עמוד 18 שורה 34 לפרוטוקולים), כאשר הדגישה שעל אף מצבו באירוע נשוא כתב האישום עדיין המשפחה ביקשה עזרה רפואית, טיפולית בלבד ולא עזרה משטרתית, זאת לאור אופיו הטוב והתנהגותו בדרך כלל כאשר מצבו הוא שגרתי. עמדה על כך שכתב האישום הוא תוצאה של מידע שגוי שקיבלה המשפחה מבית החולים אברבנאל, דהיינו שלא ניתן לאשפז את הנאשם אלא לאחר מתן תלונה למשטרת ישראל ובצר להן כאשר היו חסרות אונים ביצעו את אשר הונחו לעשות.

לעניין נסיבותיו של הנאשם שאינן קשורות לביצוע העבירה הפנתה לנתונים שהינו כבן 48, נשוי תקופה ארוכה, אב לארבעה ילדים וקודם שהתפרצה אצלו המחלה (לפני שנת 2013) עבד ותקפד באופן תקין. מאז 2013, אושפז שלוש פעמים (2013, 2016, 2022) מתוכם שני אשפוזים בהסכמה, לטובתו של הנאשם אף ציינה כי כאשר הרגיש שמצבו הנפשי מתדרדר מצא להתרחק מבני ביתו ומשפחתו ועזב לאום אל פאחם. לגבי אי נטילת התרופות וההתייחסות לחולים אשר מתנהגים כך הפנתה לע"פ 5374/20, משם עולה שעל בית משפט לשקול זאת בבואו לגזור את דינו של נאשם החולה במחלה נפשית.

לגבי טענת התביעה בנושא עוצמת האלימות טענה שנטילת הסכין ופציעתו לא הובררה עד תום מבחינת הנסיבות כך שיש קושי לקבוע האם מדובר בעוצמה של התנהגות אלימה או שמא הנאשם חתר עצמו מבלי משים. לכך מוסיפה שלא מדובר בעבירה שתוכננה מבעוד מועד אלא היא פונקציה של מצב נפשי שאליו נקלע הנאשם. עוד טענה כי על אף שטענת ההגנה מן הצדק שנטענה במהלך הסיכומים ונדחתה בהכרעת הדין יפה לשיקולים לעונש הן בקביעת המתחם והן למיקומו של הנאשם על המתחם הכול על פי הפסיקה אליה הפנתה.

לגבי מדיניות הענישה הפנתה לפסיקה ממנה ביקשה להוכיח כי המתחם, שלא כמו עתירה המאשימה, מתחיל ממאסר מותנה עד מספר חודשי מאסר גם לכך צירפה פסיקה אשר לטעמה משקפת נכונה הן את האירוע והן את נסיבותיו של הנאשם. לסיום, ביקשה להדגיש שהנאשם כבר ריצה מאסר בהיותו נתון במעצר בהליך מקביל בעקבות כתב אישום זה תקופה של כ-3 חודשים, מכל האמור מבקשת לקבוע מתחם שמתחיל במאסר מותנה ולמקם את הנאשם בתחתיתו.

הנאשם ביקש לפנות בדברים לבית המשפט, הצר על המצב שבו הוא נמצא, הדגיש אמנם הזוגיות עם אשתו איננה סוגה בשושנים אולם נוטל אחריות, פרנס את המשפחה במשך שנים רבות ושהוא אוהב את משפחתו וכאשר הוא מרגיש

שמצבו הנפשי מתדרדר מוצא כוחות, מתרחק ואף פעמיים אשפז עצמו בהסכמה. לדבריו, הוא שולט בסיטואציה בתחילתה.

דין והכרעה

קביעת עונשו של הנאשם, יהיה לאור העיקרון לו הבכורה והוא **עקרון ההלימה**, תוך מתן יחס הולם בין חומרת העבירה המיוחסת לנאשם בנסיבותיה, מידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש אשר יוטל עליו. לצורך קביעה זו יש לבחון מספר אספקטים; **הערכים החברתיים** שנפגעו ממעשה זה ומידת הפגיעה בהם, **מדיניות הענישה הנהוגה** בבתי המשפט ומהן **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (תיקון 113 לחוק).

הערכים החברתיים, מידת הפגיעה ונסיבות המקרה

הערך החברתי שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא הגנה על שלום הציבור, שלווה נפשו, ביטחונו, כבודו וחירות פעולתו וחופש בחירתו של אדם באשר הוא, אלא, שבמקרה דנן מדובר בפגיעה בערכים אלו, של המתלוננת וכן של ילדיו ששהו בבית והיו עדים לאירוע, עוד פגע הנאשם בערך המוגן של שלמות התא המשפחתי והכל בתוך ביתם, מבצרם, מקום בו אמורים להיות בני ביתו הקרובים לו מכל, מוגנים ובטוחים דווקא על ידו. לעניין התנהגות אלימה המבוצעת בתוך המשפחה, אשר יש בכך משום נסיבה מחמירה, יש להפנות לע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.10.07), שם נאמר את המובן מאליו: "**הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך התא המשפחתי ישררו יחסי אהבה, הרמוניה וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי**".

מאידך, וכפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין, הרי **שנסיבות תיק זה חריגות**, בעיקר בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם, שהועלו על ידי כלל עדויות בני המשפחה, מהן עולה ומתגבשת תמונה של אדם הסובל במשך שנים ממחלת נפש, שנותנת את ביטוייה מעת לעת, אז נמצאים כל הסובבים אותו בבהלה. יש לומר כי אך בחודש דצמבר 22, אושפז הנאשם באברבנאל. גם במקרה זה, כך על פי הראיות שנפרשו בפניי, היה הנאשם במצב נפשי מורכב, אמנם באשמתו שלו, שכן נוכח "עומס נפשי" אותו חש, מצא להפסיק ליטול את תרופותיו, דבר שגרם להידרדרות במצבו והתנהגות חריגה שיש בה כדי להפחיד את הסובבים אותו. אולם כל התנהגותו כולה נובעת מאותו מצב נפשי והוא לא תכנן זאת ולא רצה זאת מבעוד מועד. ועדיין יש לומר שהתנהגות זו לא הייתה נקודתית, אלא הלכה ונמשכה, הלכה ונמתחה על פני כל אורכו של היום, כאשר שיאו היה בהתעמתות עם בת זוגו, נטילת הטלפון והאיום שתעזוב את ביתם ולא תשוב אליו.

מכל האמור, מצאתי **שהפגיעה בערכים אלו**, נוכח מצבם של בני הבית, ההשפעה עליהם, הפעולות שנקטו בעקבות האיומים (בקשת עזרה מבית חולים אברבנאל ובהמשך מהמשטרה ואף עזיבת ביתם לבית הסבתא), מצויה ברף **הנמוך-בינוני**.

מדיניות הענישה ומתחם העונש ההולם

מדיניות הענישה הנוהגת כוללת מנעד רחב של עונשים שנותנים ביטוי ליחסים בין הצדדים, לטיב הפגיעה ולנסיבות של כל מקרה ומקרה:

1. עפ"ג (מחוזי מרכז) 33513-01-15 **מדינת ישראל נ' קובלדין** (21.4.15) - הורשע הנאשם, על פי הודאתו ולאחר סיומו של הליך שמיעת הראיות, בעבירת איומים כלפי גרושתו, לאחר שאיים עליה בטלפון באומרו לה שהיא זבל, שיהרוג אותה ושהיא על קצה הסכין. **בית המשפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד 6 חודשי מאסר בפועל.** בית המשפט גזר על נאשם בעל הרשעות קודמות שעמד לחובתו מאסר על תנאי בן 4 חודשים בגין תקיפתה של אותה המתלוננת, ששירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו משהתקשה ליטול אחריות על מעשיו ושלל כל צורך בטיפול, עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, תוך הפעלת עונש המאסר המותנה, 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים והפעלת התחייבות בסך 1,500 ₪. בקשת הערעור שהוגשה נדחתה.

2. עפ"ג (תל-אביב) 42238-08-20 **קטייב נ' מדינת ישראל** (13.12.20) - הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של איומים כלפי בת זוגתו והסגת גבול פלילית. **בית המשפט קמא קבע כי לא ניתן לבחון נסיבות ביצוע העבירות מושא תיק זה במשקפיים של מתחם עונשי רגיל לעבירות איומים בלבד וקבע מתחם עונשי הולם שנע בין מס' חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד ענישה נלוות.** בית המשפט גזר על הנאשם, עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, מע"ת ופיצוי למתלוננת בסך 1,500 ש"ח. בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי, שונה עונשו של הנאשם לעונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. יתר רכיבי גזר הדין נותרו בעינם.

3. רע"פ 637/21 **מרדכי הרמן נ' מדינת ישראל** (25.2.2021) - הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בשתי עבירות איומים על רקע פרידה והליכי גירושין מהמתלוננת. **בית המשפט השלום קבע מתחם שנע בין מאסר מותנה לבין שנת מאסר בפועל.** נדחתה בקשת הנאשם לאי הרשעתו ונגזר על הנאשם, מאסר מותנה, התחייבות וקנס. ערעור שהגיש הנאשם נדחה.

4. רע"פ 4482/20 **סהאם חמאד נ' מדינת ישראל** (10.9.2020) - הנאשמת הורשעה לאחר ניהול הוכחות בעבירת איומים ובית המשפט גזר עליה מאסר מותנה בן עשרים יום והתחייבות כספית בסך 2,500 ₪ והתחייבות. ערעור שהוגש על הכרעת הדין נדחה.

עיינתי בפסיקה אליה הפנתה התביעה ומצאתי כי היא איננה דומה בנסיבותיה לענייננו על אף שבראיה ראשונית ייתכן שכן ההתרשמות ואפרט; כאשר בעניין ת"פ 35111-02-19 **מדינת ישראל נ' לזר**, יש לומר כי אמנם לכאורה מדובר במלל שמזכיר את ענייננו אך התוכן שלו שונה והוא מעיד על אובססיות דווקא, דהיינו מקום שהנאשם שם לא הסכים שהמתלוננת תעזוב אותו ועניין זה הפוך מענייננו שלנו, כמובן הוא שאלמנט אובססיבי ורכושי הוא אלמנט ונסיבה מחמירה. לכן יש להוסיף את האמירות של בית המשפט בעניינו אשר מתאר התנהלות חריגה של הנאשם אשר מעוררת דאגה על ידי גורמי המדינה (שירות המבחן) ואף בקשה להקדמות דיון הכול נוכח התנהגות מעקבית, אובססיבית עד כדי תחושת אובדן, ייאוש והעדר אלטרנטיבה. בעניין ת"פ 28482-05-20 **מדינת ישראל נ' פלוני**, שם מדובר בשתי עבירות של איומים שתוכנם הוא תוכן מפורט וקשה הכולל מילים כמו: "אשחט אותך מספר פעמים" ובהמשך אף שבר במכת

אגרוף רכוש משותף. לנאשם זה אף היה לחובתו עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות ועל כן הוא איננו דומה לענייננו. בענין ע"פ 1225-11-07 **קורניק נ' מדינת ישראל**, שם דובר בהרשעת נאשם נעדר עבר פלילי בעבירת איומים אלא שבחינת תוכן האיומים אף הוא מעלה כי הינו חמור שבעתיים מהאירוע בפנינו, שם אמר הנאשם למתלוננת כי הוא יארוב לה ויפוצץ לה את הפנים עד שאימה לא תזהה אותה, שהיא נמאסה עליו ואם לא יהיה אותה אז לא יהיו בעיות. עוד יש לומר בענין החלטה זו, כי עד שהגיעה החלטת הערעור הוכתם עברו הפלילי של הנאשם בשתי עבירות נוספות שעניינן אלימות פיזית ומילוליות שנקט כלפי אותה בת זוג. בענין ת"פ 58817-02-21 **מדינת ישראל נ' קנוש**, אף במקרה זה האיומים הם איומים חמורים ברף גבוה, שם הבטיח הנאשם לגרושתו (שזו בעצמה נסיבה מחמירה) "שישים לה סכין בגרון" וזאת על רקע בקשה הגיונית שיעזוב את ביתה ועל כן מובן הוא שאותו איום חמור הרבה מזה שבענייננו, עוד לנאשם זה היה עבר פלילי מכביד בעבירות אלימות.

אף בפסיקה אותה הגישה ההגנה עיינתי; ת"פ 25898-03-22 **מדינת ישראל נ' תורג'מן**, שם דובר בכתב אישום של איומים וצורף לו כתב אישום נוסף בעבירה דומה כאשר לטעמי מלל האיומים חמור בהרבה מזה שבפני ועדיין קבע בית המשפט כי מדיניות הענישה נע בין מאסר מותנה ועד 12 חודשי מאסר בפועל ונוכח העדר עבר פלילי מצא להטיל על הנאשם ענישה צופה פני עתיד(נסיבות דומות אשר קבעו מתחם דומה היו בת"פ 17771-10-20 **מדינת ישראל נ' פלוני**, ת"פ 23308-06-18 **מדינת ישראל נ' מלסה**, ת"פ 52534-10-21 **מדינת ישראל נ' שובל**).

בשים לב למדיניות הענישה ולאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה בענייננו שלנו, אני קובעת **שמתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר לצד ענישה נלווית.**

נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה

מדובר בנאשם כבן 48 אשר ביצע את המיוחס לו, כך לאחר שמיעת ההוכחות כאשר היה מצוי במצב נפשי מעורער ועל אף שקבעתי שהנאשם הכניס עצמו למצב זה מאחר ולא נטל את התרופות המיועדות לייצוב מצבו הנפשי עדיין לא ניתן לייחס לאותם אנשים את מלוא החומרה כפי שבית משפט צריך לעשות עם אנשים אחרים שאין להם מעין "גולגולת דקה". למשל אפנה לע"פ 5374/20 **מדינת ישראל נ' פלוני**:

"הדוגמא השלישית היא אדם שחולה במחלת נפש וזקוק לתרופות פסיכיאטריות בשל כך. עבור אדם זה, חלק אינהרנטי מהמחלה פעמים רבות הוא אי-הכרה במחלה. לכן, ציפייה כי יקפיד תמיד על נטילת תרופות, נדמית כציפייה שחוטאת למציאות ולמצבו...מטעמים אלו יש קושי להטיל על המשיב בענייננו אחריות לנטילת תרופותיו על מנת להימנע מביצוע העבירה. בהיעדר אחריות כזו, בוודאי אין לתת לאי נטילת התרופות משקל ממשי לחומרת העונש. עוד יש להדגיש כי מחלת הנפש שממנה סובל המשיב, שבמקרה דנן תרמה למסוכנותו, אינה עניין שבשליטתו ובאחריותו, ובוודאי אינה מצדיקה כשלעצמה להחמיר את עונשו (ראו: ת"פ (ב"ש) 933/97 **מדינת ישראל נ' עוקב**, פס' 3 לחוות דעתי [פורסם בנבו] (3.5.1999) (ערעור על גזר הדין נדחה: ע"פ 3962/99 **עוקב נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (14.5.2003))."

מכאן שטענה שאיננה יכולה לעמוד לנאשם בקביעת אחריות פלילית לעצם ביצוע העבירה יכולה להיות כזו שתישקל כנסיבה מקלה בגזר הדין ולעניין איזהו העונש התואם את דמותו ואת אישיותו של הנאשם שכן הענישה הינה תמיד אינדיבידואלית.

בנוסף לאלו, טענה ההגנה אף טענת הגנה מן הצדק שנטענה אף היא במסגרת הכרעת הדין (אז נדחתה) וכמו שמצבו הנפשי היא נסיבה שיש להתחשב בה מצאתי כי טענה זו היא נכונה ויש להתחשב בה בשלב הזה של הדיון דהיינו כשיקול בגזירת דינו של הנאשם (ע"פ 7621/14 **גוטסדינר נ' מדינת ישראל**, 1.3.2017) משמע אותו כוח או נפח של טענה שלא היה בה כדי להשפיע על קביעת אחריותו של נאשם יכולה להיות מספיקה כנסיבה מקלה במסגרת גזירת העונש. בעניין זה נקבע כי לא די שאותה טענת הגנה יהיה בה כוח על מנת למקם את הנאשם בתוך מתחם העונש אלא יש בה אפילו להשפיע על קביעת המתחם עצמו, דהיינו להוריד את רף המתחם התחתון נמוך מזה אשר נקבע בדרך כלל, מן הסתם כמובן לטובתו של הנאשם. בעניין זה ראה אף התייחסויות בת"פ 35612-06-20 **מדינת ישראל נ' עמאר** ות"פ 29496-05-16 **מדינת ישראל נ' אקסלברד**).

לגבי טענה זו כמו טענה קודמת מצאתי שיש בה טעם רב ואני מקבלת אותה כפי שקיבלתי את הטענה בדבר מצבו הנפשי של הנאשם ואומר כי גם אם הייתי מקבלת את עתירת המאשימה וקובעת כי בנסיבות שלנו המתחם מתחיל ממאסר קצר שיכול וירוצה בעבודות שירות, הרי שטענת ההגנה הייתה משתקפת בהורדת המתחם למאסר מותנה אולם מכיוון שקבעתי שהמתחם מתחיל ממאסר מותנה אזי אין לי אלא לקבוע לאור טענות אלו, נסיבות המקרה ונסיבותיו של הנאשם מהו העונש ההולם את הנאשם בענייננו בתוך המתחם שקבעתי.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם בן 48, נשוי ואב לילדים, במהלך ניהול התיק התבררו נסיבותיו המיוחדות כפי שנרשמו בהכרעת דין (עמודים 13-18) וכפי שעלו מטיעוני ההגנה כאשר הוצג לי היום שהנאשם מוכר כנכה בדרגה של 58% ודרגת אי כושר 100%, עוד נאמר לי שהנאשם ריצה כחודשיים ומחצה מאסר ועד לרגע זה מצוי באיזוק אלקטרוני ונראה לי כי די בכל אלו על מנת לשקף את כתב האישום שבו הורשע בסופו של דבר על כל נסיבותיו. לנאשם רישום אחד שהתיישן משנת 2013, שם הסתיים ההליך הפלילי בהפסקת הליכים ואשפוזו. מאז ועד היום, דהיינו תקופה של 10 שנים אין כל הרשעה ואף לא רישום כלשהו ויש בנתון זה על מנת להעיד על התנהלות הנאשם.

אינני מתעלמת מכך שייתכן שהיו התנהגויות דומות אשר לא הגיעו לידיעת המשטרה ועל כן לא הגיעו לידיעת בית המשפט שכן המשפחה מבכרת לפנות במקרים כאלה לבקשת עזרה טיפולית אולם בהיעדר כל הוכחה אחרת אין לבית המשפט אלא מה שענינו רואות והתנהלות המשפחה היא כזו אשר תואמת את מצבו הנפשי באותה העת.

אשר על כן אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 5 חודשי מאסר על תנאי לתקופה של 3 שנים מהיום והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה כל עבירה של אלימות ובכלל כך אף עבירת האיומים, בה הורשע.

2. התחייבות כספית על סך של 2,500 ₪ למשך 3 שנים מהיום, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות.

רשמתי לפניי כי הנאשם הבין את התנאי והתחייב לו.

ניתן צו כללי למוצגים לפי שיקול דעת קצין המשטרה. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם עפ"י החלטת קצין משטרה.

ככל שהופקד פיקדון בתיק או בתיק המעצרים הקשור לתיק זה ובהעדר מניעה על פי דין, יוחזר הפיקדון למפקיד או לידי מי מטעמו עפ"י יפוי כוח.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ט סיוון תשפ"ג, 08 יוני 2023, בנוכחות הצדדים.